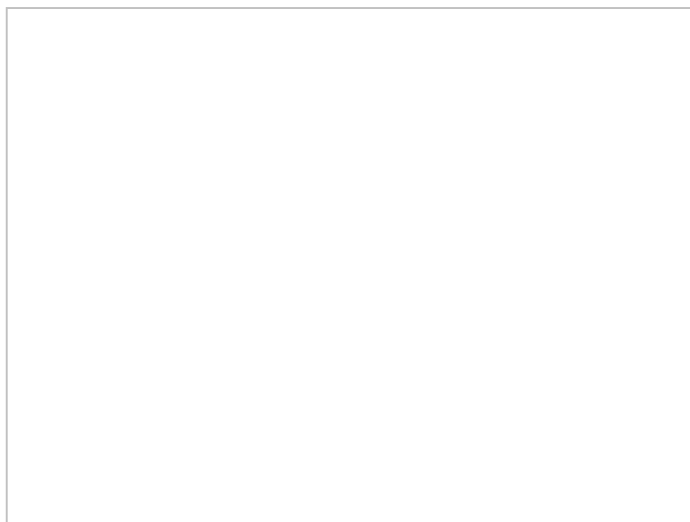

[home](#)

září 2007

[Omlouvám, Památník Obětem komunismu](#)

Omlouvám se panu Williamu Kaudersovi za nedorozumění, ke kterému došlo v minulém interview. Zde je dopis na vysvětlenou.

Milý otče Antoníne!

Velmi děkujeme za návštěvu a za výstižně napsaný článek ve ZVONU o Vašem interview. Jeden bod mně ale zarazil. Píšete jako bych se někdy za svůj původ trochu styděl. Nic se ale nevzdaluje více od pravdy než právě toto a sám sebe obviňuji, že jsem Vám ten dojem dal.

Každý z nás, kteří jsme vyrostli v křesťanském prostředí, byl nucen žít se značnými hospodářskými a společenskými nevýhodami, které ten druhý neměl. Naším věčným cílem bylo překonání a odstranění tohtoto handicapu i když se naše úsilí v tomto směru většinou ztroskotalo. Že jsme se pokoušeli o změnu se možná někdy považovalo za stud. Pravda je ale pravým opakem. Já jsem vždycky svůj původ považoval za znamení pocty, A badge of honor, if you will.

Z psychologických důvodů je leckdy třeba vyvážit své vrozené nevýhody něčím pozitivním a k tomu ten pocit, že jsem byl svým rodem poctěn, výborně sloužil.

S pozdravem od nás obou zůstávám

William Kauders **Oprava nedorozumění**

Památník Obětem komunismu

Obětem komunismu, jejichž počet historici odhadují na více než sto milionů, je zasvěcen památník, který byl za účasti amerického prezidenta George Bushe odhalen 12. června 2007 ve Washingtonu. Hlavním motivem pro jeho vznik byla snaha zabránit hrozícímu zapomínání na zločiny komunistických režimů ve světě, uctít ty, kteří se jim dokázali postavit, a poučit příští generace o hrozbách tyranie.

Finanční příspěvek na vznik památníku ve výši přes 150.000 korun věnovala také česká vláda. ČSSD a KDU-ČSL přispěly dohromady zhruba poloviční částkou. Celkem se na výstavbu pomníku sešlo přes 800.000 dolarů, tedy asi 16,8 milionu korun. Dary přišly také z pobaltských států a z Tchaj-wanu.

"Hrdě přijímám Památník obětem komunismu jménem amerického lidu," prohlásil Bush. Podle něho je třeba upozorňovat na zločiny tyranských režimů kvůli těm, kteří zemřeli, i proto, aby se podobné hrůzy neopakovaly. Připomněl v této souvislosti slova českého spisovatele Milana Kundery, že boj proti komunismu "je boj paměti se zapomínáním".

Český Úřad pro dokumentaci a vyšetřování zločinů komunismu uvádí, že v době komunistické vlády v Československu bylo z politických důvodů popraveno 234 lidí a další 4000 zahynuly v koncentračních táborech a ve věznicích. Několik set lidí zemřelo při pokusu o útek za hranice. Komunistickými věznicemi prošlo 262.000 politických vězňů a 80.000 lidí bylo bez soudu posláno do pracovních táborů. Bezmála čtvrt milionu lidí opustilo vlast a 300.000 občanů bylo perzekvováno v zaměstnání nebo při studiu.

Milí přátelé,

takže ještě jednou naposledy, milí přátelé, čtenáři Zvonu. V srpnu tohoto roku se vracím do vlasti, abych pokračoval jako kněz v diecézi, odkud pocházím. Můj biskup Msgr. František Václav Lobkowicz mne volá zpět do Ostravsko-opavské diecéze. Na mé místo přichází nový kněz P. Jan Czudek. Bude pokračovat v díle, které započal v roce 1971 v Astorii Fr. Alois Vyoral. Také on bude mít na starost vydávání Zvonu a službu krajanům především v New Yorku a Washingtonu, D.C. Moc vám všem děkuji za vaše reakce a připomínky k Zvonu. Bylo mně velmi milé, když jsem dostával vaše ohlasy i z velké dálky, z druhého konce Ameriky. Také přicházely kritické a věcné připomínky. Za všechny moc děkuji. Nejsem novinář a nikdy bych si na něho nehrál, ale situace mne jaksí dosadila na toto místo. Alespoň jsem se naučil psát všemi deseti a donekonečna přemýšlet, zda tam má být *i* nebo *y*, anebo *mně* či *mě*. Ještě štěstí, že mám mnoho ochotných přátel, kteří opravovali moji gramatiku. Děkuji Bohu za kus života v Americe. Děkuji vám za vaše přátelství a doprovázení na cestě víry. Bude mi velmi smutno po vás všech. Moc se ale těším na setkání se svými rodiči. Uvnitř tohoto čísla najdete moji krátkou reflexi na osm let života v USA. Prosím vás, vy, kteří se umíte modlit, modlete se za mne. Za sebe vás mohu ujistit svou modlitbou.

God bless you.

Příjemnou a ničím nerušenou četbu naposledy přeje Fr. Antonín

V neděli 15. července v 10.30AM v Kostele Panny Marie Karmelské v Astorii budu mít děkovnou mši svatou za osm let působení mezi krajany. Srdečně vás všechny zvou. Po mši svaté bude malé občerstvení v Parish Hall naproti kostelu.

Minigalerie krajanů Antonín Kocurek

Pomyslná ručička na tachometru mého buicka přesáhla dvě stě tisíc mil. Ruka, která ukazuje počet mých roků, se blíží k padesátce. Ruka mého biskupa ukazuje, že je čas vrátit se domů, do Česka. Ano, to, co jednou muselo přijít, to, co jsem očekával se smíšenými pocity, je zde. Po osmi letech mého působení mezi krajany, především v New Yorku a Washingtonu, se vracím do své diecéze. Dovolte mi tímto poděkovat za vaši podporu a podělit se s vámi o několik myšlenek a zkušeností, kterých jsem zde nabyl.

Někdy na jaře roku 1995

Pomalou jsme přistávali nad obrovským městem. Mraky se rozestoupily a dole pod námi bylo mnoho domů a hemžící se život. Při setkání s lidmi jsem měl zvláštní pocit, že jim nerozumím. Stáli v širokém kruhu okolo mne a mluvili divným jazykem. Nejsou to lidé, kteří patří do mé farnosti? Jak to, že jim nerozumím?

V tom jsem se probudil. Bylo brzy ráno kolem půl páté a byl čas otevřít kostel. Nemusel jsem to dělat, protože paní, která měla také klíče od kostela, tam také chodila velmi brzy, aby se především ženy mohly modlit nahlas růžencem ještě přede mší, která začínala v šest ráno. Ale přece jenom jsem kněz a měl bych být v kostele první. Jaký jsem to měl zvláštní sen. Co to znamená...?

Rok 1999

Odpoledne mne navštívil generální vikář a oznámil mi jednu velice zajímavou zprávu. Biskup posílá jednoho kněze z naší diecéze do zahraničí, do USA, pradápodobně Chicago nebo New York. „Můžeš si to rozmyslet, poslali bychom tebe“. „Wow...“ (tehdy jsem pravděpodobně nepoužil tento výraz, ale tak nějak to bylo). Nerozmýšlel jsem se ani sekundu. Vždycky jsem totiž toužil být někde mimo a naši vlast poznat z dálky.

Bylo deštivé odpoledne a pomalu jsme přistávali na JFK v New Yorku. Tentokrát to nebyl sen. Fr. Jindřich Kotvrda

mě čekal na letišti se solí a chlebem. Nasedli jsme do starého roztřepaného pontiacu. Potom jsme přijeli na krásnou faru do Roslynu. Tam jsem prožil prvních pět roků.

Měl jsem a mám jednu zásadu, kterou bych rád dodržoval i nadále. Tam, kde jsi poslán, buď rád a nikdy neříkej ve farnosti vy a já, ale my. Začal jsem tedy pokračovat v práci, kterou založili farníci v Astorii spolu s Fr. Aloisem Vyoraalem roku 1971.

Mám rád New York. Je to krásné obrovské město, které nespí. Je pravda, že se někdy v té velikosti nedá pochopit a poznat. Je tam také plno zmatků a nepořádků, ale to už patří k velkoměstu. Nejvíce, co se týká krásy vnější, mne uchvacuje dodnes pohled na Manhattan od Brooklynu – přesněji je to Cadman Plaza. Zvláště v noci, když před vámi vystupuje světelná hradba mrakodrapů.

Setkal jsem se s mnoha zajímavými lidmi. To je snad ten největší poklad, který si vezu zpět do vlasti. Když se scházíme po nedělní bohoslužbě na malou snídani v kafeterii, neuměl jsem dlouho a dodnes ještě pořádně neumím vstřebat všechny ty věci, které se snesou na mou hlavu. Od přesné specifikace různých nemocí přes novou aféru, která byla zveřejněna včera v televizi až po - jaký mám názor na současné působení našeho prezidenta v Česku. A to se všechno semele během několika hodin.

Daleko zajímavější a hlubší jsou setkání, kde je méně lidí a máme na sebe více času. Nevím, kdy jsem přišel na nápad dělat interview s krajaný, ale tam jsem skutečně potkal a poznal mnoho vzácných lidí. Jsou rozdíly mezi lidmi, kteří sem přišli před druhou světovou válkou, po roce 1948, nebo po roce 1968. Nová generace, která přišla po roce 1990, má také jinou perspektivu. Nechci zde rozebírat případné motivy a rozdíly mezi jednotlivými emigračními vlnami. Jenom několik postřehů všeobecně.

Čím větší nebezpečí, které mne přinutilo k útěku, tím větší loajlnost a vděčnost k zemi, která mne přijala. Velká odvaha lidí odejít ze země, kde mám své kořeny. Tato odvaha dodávala a dodává sílu postavit se na vlastní nohy a přes všechny nesnáze vybudovat i zde slušný život. Mnozí lidé, kteří se tady „neuchytili“ často obviňují systém, že je nespravedlivý. Naopak ti, kteří měli větší štěstí, systém chválí. Staří emigranti, kteří se nemohli dlouhá léta vrátit domů, budovali společenství a rádi se sdružovali. Mladí lidé tuto potřebu vůbec nemají. Moc zajímavé je, jak lidé zápasí se svým vztahem k Bohu, potažmo náboženstvím. Mnoho dobrých věřících přestalo zde chodit do kostela, protože se ocitli v novém prostředí. Nenašli cestu do kostela.

„Tady je to jenom o penězích, proto jsem přestal chodit do kostela.“ řekl jeden můj známý. Ano, je to část pravdy, církev je úplně nezávislá na státu a naopak. Jinými slovy, žádná denominace nemá nějaké výsadní právo být upřednostňována před druhou. Každá církev, katolickou nevyjímaje, se musí starat sama o sebe. Členové církve svými penězi budují kostely, udržují je v chodu, platí kněze a všechny zaměstnance kolem kostela. Tento systém je zde zažitý po staletí. Společnost ale ví, že bez náboženství by se neobešla. Vidí v těchto institucích velikou pomoc pro budování solidní společnosti. Proto podporuje církve a náboženská společenství především dvěma způsoby. Nemusí platit daně při nákupu a její členové si mohou dar, který věnují církvi, odečíst z daně. Na to nejsme z domova zvyklí a připadá nám to jako – „jenom o penězích.“ Rád bych ale upozornil na jednu věc. Daleko horší to mají lidé, kteří přicházejí z chudých států Jižní Ameriky. Tam je to církev, která jim poskytuje peníze, pomáhá atd. Jenom si představte ten údiv, když přijedou tady do USA a naopak jsou žádáni podporovat svou církev.

Člověku se nabízí velké množství „atrakcí“ jak strávit volný čas. Jak naplnit svůj život. A to je snad to největší nebezpečí, že člověk v tom návalu nabídek, méně či více kvalitních, přehlédne nabídku velice důležitou. Jedná se o smysl života, mravní kvalitu a osobní vztah k Bohu. Byl jsem a jsem stále skeptický k tomu, že pokud člověk navštěvuje doma velmi často kostel, dokonce žije ve společenství věřících mladých lidí, už má pevnou víru. Není to pravda. Mnohokrát jsem se o tom přesvědčil. Přestěhování na nové místo, emigrace - to vše klade veliké nároky na člověka a i na jeho víru. Musím však také sebekriticky přiznat, že neumíme oslovit lidi, kteří ztratili víru nebo ji hledají. Neumíme podat evangelium dnešním mladým lidem. Je zde tedy úkol. Srozumitelným jazykem komunikovat s mladými lidmi a společně s nimi hledat odpovědi na otázky po smyslu života.

Přátelství je jedna z nejdůležitějších věcí. Doma jsem byl obklopený rodinou a domácím prostředím. Tady jsem byl odkázán na pomoc a přátelství lidí, které jsem pomalu poznával. Přátelství zde dostalo novou dimenzi. Pravdou je, že se pomalu rodilo opravdové přátelství a to, které bylo falešné, se po několika letech prozradilo. Ti, kteří mně pomáhali, jsou většinou zapojeni do krajaňských spolků a dále jsou zapojeni do společenského života v místě bydliště. Ve školách, v kostelech, v dobročinných organizacích. Tady vidím jednu velmi důležitou rovinu života. Člověk ochotný pomáhat se nesoustředí jenom na jednu oblast, ale je ochotný pomáhat tam, kde je potřeba.

Mimo službu krajanům jsem žil osm let na amerických farách. Pět let to byla fara v Roslyn a tři roky ve Forest Hills. Víím moc dobře, jak vnímají emigranty místní lidé. Oficiální stanovisko církve je všem všeobecně známo. Tedy pomáhat nově příchozím a umožňovat začlenění do společnosti. Otážete-li se však člena katolické církve,

setkáte se s velmi odlišnými názory. Také to někdy závisí na příslušnosti ke straně. Ze strany nově přichozích emigrantů můžeme mimo jiné vidět dva zcela odlišné přístupy:

Vydělat co nejvíce peněz, bez ohledu na dodržování zákona, byť sebemenšího. Země a její bohatství je jenom zdrojem mého zisku. Amerika a Američané jsou nafoukaní zlí lidé.

Nebo: Amerika mně dává možnost a šanci uskutečnit svůj sen. Chci co nejlépe dodržovat zákony země. Chci se také angažovat v různých veřejných aktivitách, v církvi atd.

Mám určitý dojem, že lidé zde mají větší zodpovědnost za svůj život. Protože se o ně „nikdo nestará“. Musí tedy vzít život do svých rukou a dělat vše pro svou budoucnost. „Nemusím si platit na důchod, nemusím mít zdravotní pojištění“, ale potom si ponesu následky ...

Co jsem se naučil?

Tak toho je nepřeberné množství. Naučil jsem se trochu více jednat s lidmi. Každý člověk vyžaduje „jináčí přístup“. V tom mně opět pomohla moje víra. Snažím se vidět v lidech nezávislou bytost, která je stvořená Bohem, má svůj vlastní osud a Bůh tuto bytost miluje a respektuje. To se snažím neustále vnímat a chápat.

Jedna věc, která mne trochu trápí a kterou jsem se neodnaučil, je moje neschopnost prezentovat svůj popřípadě zcela odlišný názor při diskusi. Pokud se můj názor shoduje, je to OK. Pokud mám zcela opačný názor, mám strach ho vyjádřit, jako bych se tím dotýkal mého oponenta, ztrácel jeho přátelství. Anebo svoji oponenturu vyjadřuji velmi emotivně, čímž diskuse ztrácí na kvalitě. Neumím jednat s představenými, protože si myslím – tak jsme se to doma naučili – že mají pravdu a zodpovědnost. Proto také velice obdivuji lidi, kteří umí velice obratně jednat ve prospěch své věci. Chci ale podotknout, že mám na mysli obratné a čestné jednání.

Na mnoha svatbách, pohřbech a dalších shromážděních jsem viděl, jak se lidé umí vyjadřovat a nemají strach mluvit. Ve školách se učí vyjádřit svůj názor, myšlenku a postoj. I velice mladí lidé umí krásně mluvit.

Přišel jsem s určitými představami jako každý jiný. Byl jsem vybaven určitými schopnostmi, na které jsem se více či méně spoléhal. Největším problémem, který jsem se snažil překonat a stále to dělám, je jazyková bariéra. Upřímně řečeno, nečekal jsem, že to bude tak těžké. Čím více strachu jsem měl, tím více jsem se zadržoval. Víím, že nemám talent na jazyky a tak se s tím musím smířit. Velikou výhodou mám v tom, že přes týden musím a chci používat jenom angličtinu. Každý den musím promlouvat k lidem z kazatelny anglicky. Tak jsem poznal veliké pozeňání internetu, na kterém mohu najít na každý den nespočet kázání a myšlenek od lidí, kteří mají angličtinu jako svůj rodný jazyk.

Hned od prvního dne jsem rád jezdil autem. Na rozdíl od řeči jsem se nebál, ale naopak mně to bavilo a baví. Teď se omlouvám těm, kteří jezdí do práce každý den v době největšího provozu a mají toho plné zuby. Já jsem to až na malé výjimky nemusel a mohl jsem dobu jízdy vhodně naplánovat. Víím, jak chytře používat LIE, jak si trochu zazávodit s taxikáři na Manhattanu. Získal jsem také trochu trpělivosti při hledání parkoviště. Jsem hrdý, že jsem se svým buickem mohl projet Ameriku na západ až do San Franciska a zpět do New Yorku.

Život za oceánem v New Yorku vás může naplňovat různými pocity. Jeden z nich je jakási výjimečnost. Jsem v jednom největším městě na světě, kde se setkává rozmanitá kultura. Je zde sídlo OSN. Největší světové obchodní organizace zde mají sídlo. Není to ohromný pocit? Člověk se může cítit důležitý, i kdyby nikdy nic na Broadway neviděl. Na druhou stranu je zde druhý pocit. Pocit pokory a vděčnosti. Vidím kolem sebe velmi vzdělané lidi. Mám obrovské možnosti poznání cizích kultur a náboženství. Nečtu o tom, jsem na místě. Jak jsem malinký uprostřed tohoto dění. A přece to nebyl osud, že jsem tu byl pár let jako kněz. Nevěřím na náhody. Ani ti lidé, krajané, kteří tu žijí mnozí desítky let, tu nejsou náhodou. Oni tu chtěli být, ano, ale za tím vším stojí Boží prozřetelnost. Nakonec jsem poznal jednu důležitou a zásadní pravdu. Velikost člověka kdekoli na světě závisí na jeho otevřenosti pomáhat a naslouchat jiným lidem. Na jeho poctivosti k sobě a k druhým. Na přijetí a uznání svých chyb a omezení. Na uznání, že můj život do jisté míry závisí na lidech kolem mě.

Příhody.

Zemřela jedna paní, která také občas chodila do kostela. Její příbuzní nedali vědět, kdy bude pohřeb. Nakonec jsme se s přáteli vydali na hřbitov navštívit její hrob a pomodlit se. Jeli jsme dvěma auty. Hřbitov je veliký, na rozhraní Queens a Brooklynu. Jedna část je oddělená dálnicí. Marek tvrdil, jako bychom byli někde na Moravě, že hrob najde. Jezdili jsme kolem dokola asi patnáct minut a nejezdili několik mil. Nakonec jsme museli zavolat jeho manželce, která to někde založila. Zavolala do Marylandu Martě, ta přes internet našla číslo a sekci, kde se hrob nachází. Poslala nás na druhou oddělenou část hřbitova. Pomodlili jsme se a potom Marek vytáhl skleničky a

pluskačku slivovice se slovy: „Tož, ať je ti Josefínko země lehká, připijíme teď na tebe.“ Nad námi letěl vrtulník a kolem projíždělo po *expressway* tisíce aut. Na druhé straně řeky se tyčily mrakodrapy Manhattanu. V duchu jsem si pomyslel, to by byla pěkná scéna do filmu.

Každý čtvrtek jsem chodil do *Sun Harbor Nursing Home* sloužit mši. Je to vždycky pro mne zvláštní pocit být na místě, kde jsou lidé na konci života. Často velmi opuštění, nemohoucí a závislí na pomoci ostatních. Nemíval jsem tam strach mluvit, protože jsem spoléhal na nedoslýchavost a spánek během bohoslužby. Ale to jsem se přepočítal. Říkám: *Jesus Christ our „savior“*. Jedna paní z polospánku zvolala silným hlasem: *Not savior, but savior*. Ostatní se mne velmi zastávali a okřikovali ji. Měla však pravdu. Já jsem se červenal až za ušima.

V roce 2004 jsem se svými přáteli projel Ameriku napříč. Z New Yorku do San Franciska a zpět. Navštívili jsme zvláště velké národní parky. Seběhli jsme dolů do Grand Canyon. Okoupali se v Coloradu a vyběhli nahoru. Když jsme projížděli Death Valley, na nejnižším bodu Severní Ameriky v Badwater jsme se zastavili a dýchali jsme horký pouštní vzduch. Stáli tam nějací muži a mluvili německy. Až teprve po chvíli jsme poznali, že jejich auta nesou škodováckou značku. Byly to nové Škoda Superb. Němci je tam testovali v poušti. Zeptali jsme se, zda-li je mezi nimi i někdo z Česka. Nebyl. Škoda, ale přesto jsme byli hrdí že jsme potkali kus Česka v Americe.

Američané se učí od malička podporovat mnohé charitativní projekty a neziskové organizace. Tyto organizace jsou zcela závislé na pomoci lidí a jejich darech. Tím pádem se učí dávat a myslet na ty méně šťastné. Rád bych tento postoj a životní styl přenesl a rozvinul také doma.

Veliký rozdíl vidím a slyším ve veřejných sdělovacích prostředcích. Porovnáte-li dvě stejné události tady v Americe a v Česku, uvidíte velký rozdíl ve vyjadřování a komentování k dané situaci. Například, pokud se stane neštěstí, úraz, tragédie v rodině.

USA - lidé prosí na televizních obrazovkách ostatní o modlitbu. Popřípadě se tam objeví kněz nebo pastor ... a má modlitbu za trpící. Lidé se ozývají z různých konců Ameriky a na základě své víry chtějí pomoci. Politici ujišťují svou modlitbou a dovolávají se Boha.

Česká republika - lidé prosí o pomoc. Ani zmínka o Bohu. Bylo by to velmi neobvyklé a zvláštní. Politik by se vůbec málokdy zmínil slovem o Bohu.

Nechci, aby tato moje reflexe byla jenom negativní vůči mé vlasti. U nás je také mnoho aktivit a křesťanský život. Těším se na svoji novou farnost doma. Chci se do tohoto dění zapojit a dělat vše pro rozkvet křesťanského života doma.

Na co budu rád vzpomínat?

Především na přátelství lidí, kteří mně umožnili více poznat život krajanů. Na jejich nesčetná pozvání. Na moje mše svaté ve Washingtonu, D.C., které jsem spojoval s návštěvou atraktivních míst ve městě a okolí. Na rodinu Hnízdovu, kde jsem vždy našel útočiště na cestách do Washingtonu. Na všechny ty, kteří zajišťovali mše svaté ve Washingtonu, D.C. Na naše nedělní výlety do okolí. Na přátelství rodiny Sikorjakovy a jejich nezištnou pomoc. Je ještě mnoho rodin a přátel, kteří mně pomáhali, nebudu je jmenovat, nechci, abych někoho zapomněl. Bůh to ví, oni také. Vzpomínám i na přátele, kteří nechodili do kostela, ale spojily nás společné zájmy.

Také budu rád vzpomínat na naše české a slovenské restaurace, které nám svým pohostinstvím připomínají domov.

Moc rád budu vzpomínat na páteční volejbal. Téměř každý pátek až do půlnoci jsme hráli a trénovali. Hráli jsme také několik sezón *Big City League* a později *NY Urban Professional Volleyball League*. Jedenkrát jsme dokonce vyhráli naši skupinu. Tento sport miluji a jsem vděčný Sokolu New York, že jsem tam mohl hrát.

Co jsem nestihl? Je toho hodně. Snad to dokáže můj nástupce. Především je to práce s mladými lidmi.

Přání?

Aby i nadále existovala malá krajanská rodina někde ze střední Evropy, která se schází na nedělní bohoslužby. Aby se pozvedlo sebevědomí, že patříme k sobě. Že jsme kulturní národ s velikou tradicí. Rád bych zasadil Lípu usmíření, hned vedle Lípy svobody v Bohemian Hall. A ještě další přání, ale to už myslím stačí ... Až pojedete do Česka, určitě se stavte. Moje adresa je anthony57@msn.com. V Kristu váš Fr. Antonín

Farewell Father Antonín Kocurek

On June 24, following the Czech Mass at the Czech Chapel of Our Lady of Hostyn in Honor of St. John Neumann located in the Basilica of the National Shrine of the Immaculate Conception in Washington, D.C., attendees and friends gathered in a packed hall of the nearby Washington Theological Union to say farewell to Father Antonín Kocurek, who will return to his homeland of the Czech Republic.

Father Antonín, a priest of the Diocese of Ostrava - Opava, arrived in New York City on August 20, 1999 to assume responsibilities at the Czech Catholic Mission attached to the Church of Our Lady of Mount Carmel in Astoria, New York.

Father Antonín also provided services to the Czech American community of the Washington Metropolitan area. An Italian proverb says that "Between saying and doing, many a pair of shoes is worn out." Indeed, Father Antonín has done this many times between our two communities.

On hand to wish him well were Col. Al Broz; Oldrich Holubar; Father Juraj, a Slovak priest studying at The Catholic University of America; and other members of our Washington Czech-American community. Father Antonín is leaving New York City on August 20, 2007 and will serve in his Diocese of Ostrava-Opava in the Czech Republic.

Thank you, Father Antonín, for your work on behalf of the Czech Americans in New York City and Washington, D.C., and may the good Lord guide you in your future assignments on behalf of the Czech Nation.

God bless you always

Dr. George J. Svejda

Plná Sláva Bruce Marshall (čtení na pokračování)

„Na nic není pozdě, dokud jste živ,“ řel páter Smith. „Teď právě nastává vhodná chvíle pro milost Boží.“ – Ale bylo tomu tak? Nebylo by bývalo od Boha milosrdnější určit lidem nějakou hranici pokání, řekněme tak pětáctýřicátý rok? Tak by aspoň nebyli hříšníci pokoušeni odkládat věci až do poslední chvíle, a pro kněze by to bylo o mnoho pohodlnější. Páter Smith se krátce usmál své vlastní opovázlivosti a představil si, že Bůh se jí usmívá taky, a potom se vrátil k své truchlivé úloze, která záležela v tom, aby přiměl tohoto nepříliš originálního hříšníka k uznání vlastní lenosti, hlouposti a zbabělosti.

Bylo ihned zřejmo, že námořník nežil podle svého náboženství už celá léta, protože se přiznal rovnou, že si nevzpomíná, kdy byl naposledy na mši svaté nebo u přijímání. Ačkoli prý nešel nikdy spát, dokud se nepomodlil Zdravas Maria, protože tam na Východě člověk nikdy neví, neprobudí-li se ráno s proříznutým hrdlem. Potom začal knězi vypravovat o všech ženských, které poznal v Buenos Aires a v Hongkongu, a říkal, že ty v Hongkongu se mu líbily nejvíc, ale páter Smith na to řekl, že udělají líp, proberou-li všecka přikázání hezky od začátku a podívají se, kolik jich přestoupil, protože je koneckonců těžší hřích, zapomněl-li někdo milovat Boha po celý život, než poznal-li v cizích přístavech nějaké ty padělané Jezabely. Námořník řekl, že to je docela snadné a že není vůbec třeba, aby probírali přikázání jedno po druhém, protože je přestoupil všechna, jak leží a běží, až k požádání osla svého bližního, a že co se těch ženiček týče, je páter Smith na omylu, že to vůbec nebyly žádné padělky, zvláště ne ty v Číně, ty že měly zlato na nehtech a na nohou černé atlasové střevičky s vysokými červenými podpatky, a že když na to přijde, není mu vůbec líto, že poznal všechny ty ženské, protože byly všechny tak krásné, a že by je chtěl mít zas, kdyby se k tomu dostal. Páter Smith řekl, že to je od námořníka velká chyby a že Náš Pán a Panna Maria a svatý Josef a ostatní svatí jsou mnohem krásnější než sebevíc těch čínských nevěstek s vysokými podpatky, ale námořník namítal, že se mu to nezdá, a že pořád ještě nemůže litovat, že poznal všechny ty ženské protože jejich šaty tak pěkně šustily při chůzi, a v Jižní Americe prý to bylo zrovna takové a generální guvernér byl zřejmě stejného názoru, protože prý chodil každou sobotu večer k staré señoře Alvarezové. Kněz mu domlouval, že takhle nemá mluvit s Bohem člověk, když umírá, a že námořník by si měl raději pospíšit a litovat svých hříchů, nechce-li přijít do pekla a ztratit Všemohoucího Boha na věky věků, ale starý námořník řekl, že sice lituje, že tak často zanedbával svátosti a že nemiloval více Boha, ale že nelituje, že poznal všechny ty ženy, protože byly všechny tak krásné a některé z nich byly i tuze milé a dobré. Páter Smith se v zoufalství ptal starého námořníka, lituje-li, že mu není líto, že poznal všechny ty ženy, a starý námořník řekl, že ano, že lituje, že mu toho není líto, a že doufá, že Bůh to pochopí. Načež řekl páter Smith, že myslí, že to snad Bůh pochopí. Rozhřešil strého námořníka z jeho hříchů. Vylévaje zásluhy Kristova utrpení na námořníkovu zapomnětlivost Boha a na ty šaty, které kdysi dávno tak pěkně šustily.

Dát starému námořníkovi poslední pomazání bylo dost snadné, protože ležel docela tiše a zdálo se, že se mu to líbí,

jak pater Smith bere svate křizmo a léci jeho údy a jeho smysly z toho, že tak dlouho kráčely pryč od Krista a dotýkaly se daleko od Krista a slyšely a viděly a čichaly daleko od Krista; nebylo však tak snadné pro starého námořníka polknout Nejsvětější Svátost, protože jeho ústa byla suchá a rozpukaná a pater Smith mu musil pomoci tím, že mu ji dal zapít trochou vody. Potom se zdálo, že starý námořník upadl do bezvědomí, ačkoli pater Smith věděl, že je pořád ještě živ, protože pruhy na jeho pyžama se zdvíhaly a klesaly. Pokleknuv vedle postele začal kněz odříkávat modlitby za umírající: „Odejdi z tohoto světa, duše křesťanská, ve jménu Boha Otce Všemohoucího, který tě stvořil; ve jménu Ježíše Krista, Syna živého Boha, který za tě trpěl; ve jménu Ducha svatého, který byl do tebe vdechnut; ve jménu slavné a svaté Panny, Matky Boží Marie; ve jménu svatého Josefa, slavného snoubence svaté Panny; ve jménu andělů a archandělů; ve jménu trůnu a panství; ve jménu knížat a mocností; ve jménu cností, cherubínů a serafínů; ve jménu patriarchů a proroků; ve jménu svatých apoštolů a evangelistů; ve jménu svatých mučedníků a vyznavačů; ve jménu svatých mnichů a poustevníků; ve jménu svatých panen a všech Božích svatých.”

Pater Smith se ještě modlil, když se otevřely dveře a vešla paní Flaniganová a dvě z těch děvčat; klekly si vedle něho okolo postele a křižovaly se statečně. „Do Tvých rukou, ó Pane, poručím ducha svého,” začal pater Smith, avšak pruhy pyžama starého námořníka se zdvíhaly a klesaly příliš rychle, aby mohl sám odpovídat, a tak musily paní Flaniganová a ta dvě děvčata odpovídat místo něho: „Pane Ježíši, přijmi duši mou!”

Něco pro zasmání

A man has a heart attack and is brought in the hospital ER. The doctor tells him that he will not live unless he has a heart transplant right away. Another doctor runs into the room and says, "You're in luck, two hearts just became available, so you will get to choose which one you want. One belongs to an attorney and the other to a social worker."

The man quickly responds, "The attorney's."

The doctor says, "Wait! Don't you want to know a little about them before you make your decision?"

The man says. "I already know enough. We all know that social workers are bleeding hearts and the attorney probably never used his. So I'll take the attorney's!"

Myšlenky moudrých O NADĚJI

Kam bych se obrátil, kdybys nebyl můj Pán a Bůh?

Žádná z mých cest by nikam nevedla, kdyby neležela v tvých rukou.

Albert Bartsch

Poděkování

V minulém období přispěli:

Helena a Milan Fabiankovi, Marie Doubrava, Růžena Bunžová, Jean Štefkovič, Msgr. Emil Wcela, Tatra Travel, Joseph a Gita Hlavinka, Asa Skaloud,

Blahopřejeme k narozeninám

V měsíci červenci a srpnu:

Šárka Elahi 2. července, Tonka Habek 4. července, Štefan Veselý 7. července, Alfons Brož 9. července, Dagmar Žalmanová 10. července, Dáša Lehm 11. července, Anna Hlavatá 13. července, Georgie Chamberlain 14. července, Petr Bunža 18. července, Věra Rychčková 20. července, Pavel Weirich 22. července, Růžena Bunžová 23. července, Kristýna Hnízdová 28. července, Jiří Široký 28. července, Heda Krátká 1. srpna, Miroslav Chybík 2. srpna, Michelko Krupka Janík 4. srpna, Frank Křenčík 5. srpna, Šárka roz. Králová 8. srpna, Jan Hlinka 9. srpna, Jakub Hnízda 12.

srpna, Joseph Sedláček 17. srpna, Bohumil Halka 17. srpna, Peter Křenčík 18. srpna, Veronika Sikorjaková 24. srpna, Dalibor Šrámek 26. srpna.

Mše svaté v červenci a srpnu 2007

Datum	Úmysl	Dárce
01-Jul-07	Za rodičov Krupkových a Flamikových	Krupkovi
03-Jul-07	Za zemřelého manžela a rodiče	Věra Marčík
05-Jul-07	Za Marco a Marii Weirichovy	manželé Weirichovi
07-Jul-07	Za Brian Skaloud	Asa Skaloud
08-Jul-07	Za Zdravie a Božiu pomoc pre kamaratku	Vlado
10-Jul-07	Za Josefa a Ludmilu Urbanovy	Joseph Urban
12-Jul-07	Za Hynka a Marii Mařasovy	Joseph Urban
14-Jul-07	Za Marii Hromadkovou	Blažena A. Stránská
15-Jul-07	Za Annu a Vasila Viru	Sikorjakovi
17-Jul-07	Za Franka Kaňku	Alena Kaňka a děti
19-Jul-07	Za zemřelou Dášu Fialovou, výroční	manžel Frank Fiala
20-Jul-07	Za zemřelého syna Aloise Hanáka mladšího, 10. výročí úmrtí	Milada Hanáková
22-Jul-07	Za zemřelého Jana Samko	Elen Samko
24-Jul-07	Za Vojtěcha a Jarmilu Jandečkovy	manželé Weirichovi
26-Jul-07	Za Blanku Glosovou a zemřelou rodinu Ševčíkovou	George Glos
29-Jul-07	Za zdraví a Boží požehnání pro Martu	rodina Sedláčková
31-Jul-07	Za Dr. Evu Volšickou a rodinu Volšickou	George Glos
02-Aug-07	Za Jara Žitňaského	Vlado
05-Aug-07	Za zemřelého manžela Jiřího Jírovského	manželka Zdenka Jarošová
07-Aug-07	Za zomrelého Martina Kusa	Maria Večera
09-Aug-07	Za zemřelé rodiče, prarodiče a bratra	George Glos
12-Aug-07	Za Mariu a Michala Sikorjakovy	Sikorjakovi
13-Aug-07	Za Jaroslava Stránského	Blažena A Stránská
16-Aug-07	Za zemřelého bratra Jozefa Škrkoňa a za rodiče Jozefa a Mariu Škrkoň	Mary Michtelik
19-Aug-07	Za rodičov Josefa Mariu Vašičák	dcera
21-Aug-07	Za Petera Otrubu	Mary Otruba
23-Aug-07	Za celou živou rodinu s prosbou o Boží pomoc	Mary Michtelik
26-Aug-07	Za zomrelého Juraja Rabíka	manželé Brabcovi

!!!!Mše o které jste požádali od září do konce roku přebere a bude sloužit Fr. Jan Czudek!!!!